

**Пловдивски университет
„Паисий Хилендарски“
Педагогически факултет
Катедра- Педагогика и управление на образованието**

Мотивацията като функция на управлението

Магистърска програма по Образователен мениджмънт- I курс

Разработил:

Алие Ахмедова Байрактарова

Факултетен номер: 1706548004

Проверил:

Пловдив

2018 г.

Мотивацията е една от основните функции на управлението. Всеки ръководител, колкото и умело да планира, организира, координира и контролира своите подчинени, не би могъл да постигне високи резултати, ако не владее до съвършенство уменията да ги накара да работят ефективно, тоест да ги мотивира. Терминът произхожда от гръцки език и означава „раздвижване”. Следователно мотивацията е нещо, което е свързано с движението, действието и поведението на човека, което оказва влияние върху тях. Целта на функцията „мотивиране” е да осигури ангажираност и активност на персонала в организацията.

Същността на тази функция може да се разглежда в множество аспекти. Единият от тях е като процес на въздействие на външни и вътрешни фактори върху хората, който ги подбужда към активност и действие или обратно – към бездействие. Вторият е като резултат от този процес, т.е. като вътрешно състояние на хората. Може да се определи и като съзнателен човешки избор или неосъзнат подтик и т.н. в поведението на човека, което оказва влияние върху тях. Знаем, че човешкото поведение се определя от външни и вътрешни условия и фактори. Те съответно може да се разграничат на стимули и мотиви. За да предизвикат реакция на движение, действие и активно поведение, тези условия и фактори следва да са възприети и осъзнати.

Мотивът е осъзната потребност и необходимост, причина, вътрешна подбуда за действие, насочено към удовлетворяване на тази потребност. Мотивите се развиват на психическа основа, те са свързани с представите, убежденията, ценностната система на хората, с техните чувства, желания, интереси и т.н. Разсъждавайки по поставените въпроси по темата, необходимо е да се разсъждава върху въпроса: „Как да се накарат хората не просто да направят нещо, а да желаят да го правят?”. Отговорът е свързан с необходимостта от друго разбиране и възприемане на мотивацията за действие на хората – като осъзната потребност и вътрешна мотивация, произтичаща непосредствено от човека и неговата дейност. Тоест мотивацията винаги е свързана с потребностите на индивида, с неговата психическа нагласа и наклонности към задоволяването им. Вътрешната мотивация е свързана със стремеж към успех. Мотивираните за постижения хора искат и очакват да успеят, те умножават усилията си, докато наистина успеят. На тази основа се развива истинската мотивация за действие, стремежът да се постигне целта с цената на положени усилия и преодоляване на препятствия и рискове. Тя е свързана както с чувство на удовлетворение от постигнатите резултати, така и с желание и стремеж за по-нататъшно усъвършенстване.